Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ELEANOR SHARPSTON
17 päivänä maaliskuuta 2016[1]

Asia C-63/15

Mehrdad Ghezelbash
vastaan
Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Ennakkoratkaisupyyntö – Rechtbank Den Haag (Haagin alueellinen tuomioistuin), 's-Hertogenboschin toimipaikka (Alankomaat))

Turvapaikka — Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittely — Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteet — Asetuksen (EU) N:o 604/2013 27 artiklan 1 kohdan tulkinta — Oikeus muutoksenhakuun tai uudelleenkäsittelyyn

Johdanto

1. Nyt käsiteltävänä oleva ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Rechtbank Den Haagin (Haagin alueellinen tuomioistuin) 's-Hertogenboschin toimipaikka (Alankomaat) (jäljempänä kansallinen tuomioistuin), ja asia Karim, C-155/15, liittyvät toisiinsa. Kummassakin asiassa turvapaikanhakija haluaa hakea muutosta oleskelujäsenvaltionsa toimivaltaisten viranomaisten tekemään päätökseen siirtää hänet toiseen valtioon, joka on sopinut ensin mainitun jäsenvaltion kanssa ottavansa vastuun turvapaikkahakemuksen käsittelystä. Nämä asiat nostavat esiin tärkeän kysymyksen. Onko asetus N:o 604/2013 (jäljempänä Dublin III -asetus)[2] edeltäjänsä asetuksen N:o 343/2003 (jäljempänä Dublin II -asetus)[3] tavoin puhtaasti valtioiden välinen mekanismi, joka ei anna yksittäiselle turvapaikanhakijalle mahdollisuutta riitauttaa tällaista päätöstä? Vai voiko tällainen henkilö nyt hakea muutosta tai uudelleenkäsittelyä Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan nojalla riitauttaakseen siirtopäätöksen sillä perusteella, että III luvussa vahvistettuja perusteita hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi on sovellettu virheellisesti?

2. Koska näiden kahden hakijan hakemuksiin liittyvät tosiasialliset olosuhteet ovat erilaisia, esiin nousevat nimenomaiset kysymykset eivät ole samoja. Tämän vuoksi esitän kaksi ratkaisuehdotusta samana päivänä.

1 — Alkuperäinen kieli: englanti.

2 — Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 604/2013 (uudelleenlaadittu) (EUVL L 180, s. 31).

3 — Niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, 18.2.2003 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 343/2003 (EUVL L 50, s. 1).

3. Yhteinen eurooppalainen turvapaikkajärjestelmä käsittää useita toimenpiteitä, kuten asetuksia, joilla pyritään nopeasti määrittämään yksityisen oikeussubjektin turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio. Näistä toimenpiteistä käytetään kollektiivista ilmaisua ”Dublin-järjestelmä”.[4] Mikäli kolmannen maan kansalaisella on yhteys useampaan kuin yhteen jäsenvaltioon (esimerkiksi siksi, että hän tulee Euroopan unionin alueelle tietyn jäsenvaltion kautta mutta jättää turvapaikkahakemuksensa toisessa valtiossa), on välttämätöntä määrittää, mikä valtio on vastuussa hänen turvapaikkahakemuksensa käsittelystä. Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteet esitetään tiukassa etusijajärjestyksessä (jäljempänä III luvussa vahvistetut perusteet) Dublin III -asetuksessa. Jos jäsenvaltio, jossa turvapaikkahakemus on jätetty, katsoo näiden perusteiden perusteella, että toinen jäsenvaltio on vastuussa hakemuksen käsittelystä, ensin mainittu valtio voi pyytää toista valtiota ottamaan hakijan takaisin (tai ottamaan hänet vastaan). Kun tämä kysymys on ratkaistu, turvapaikkahakemuksen käsittelyä säännellään asian kannalta merkityksellisellä yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän säädöksellä.[5]

4. Unionin tuomioistuin katsoi tuomiossa Abdullahi[6] tarkastellessaan Dublin II -asetuksen 19 artiklan 2 kohtaa, että perusteet siirtopäätöstä koskevalle muutoksenhaulle tai uudelleenkäsittelylle koskevat ainoastaan tilannetta, jossa jäsenvaltio suostuu turvapaikanhakijan vastaanottoon. Tosiasiallisesti hakija voi riitauttaa tällaisen päätöksen vain vedoten siihen, että kyseisen jäsenvaltion turvapaikkamenettelyyn ja turvapaikanhakijoiden vastaanotto-olosuhteisiin liittyy sellaisia systeemisiä puutteita, jotka ovat uskottavia perusteita uskoa, että turvapaikanhakija altistuisi todelliselle vaaralle joutua Euroopan unionin perusoikeuskirjan 4 artiklassa tarkoitetun epäinhimillisen tai halventavan kohtelun kohteeksi.[7]

5. Kansallinen tuomioistuin kysyy, onko tuomio Abdullahi edelleen sovellettavissa Dublin III -asetuksen yhteydessä ja onko Mehrdad Ghezelbashin kaltaisen yksityishenkilön tämän vuoksi mahdotonta riitauttaa III luvussa vahvistettujen perusteiden soveltamista hakemalla muutosta tai uudelleenkäsittelyä Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan nojalla.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Perusoikeuskirja

6. Perusoikeuskirjan 18 artiklan mukaan oikeus turvapaikkaan taataan pakolaisten oikeusasemaa koskevan 28.7.1951 tehdyn Geneven yleissopimuksen[8] määräysten sekä perussopimusten mukaisesti.

4 — Asian kannalta merkitykselliset säädökset ovat nyt a) Dublin III -asetus, joka on korvannut Dublin II -asetuksen; b) niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 343/2003 soveltamista koskevista säännöistä 2.9.2003 annettu komission asetus (EY) N:o 1560/2003 (EUVL L 222, s. 3) – mainittu asetus kumottiin osittain Dublin III -asetuksella ja sitä muutettiin huomattavasti asetuksen (EY) N:o 1560/2003 muuttamisesta 30.1.2014 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 118/2014 (EUVL L 39, s. 1) (jäljempänä täytäntöönpanoasetus); ja c) Eurodac-asetus (26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) No 603/2013). Ratkaisuehdotuksessani Karim esitän (merkityksellisiltä osin) tarvittavat yksityiskohdat kyseisestä asetuksesta.

5 — Näihin säädöksiin kuuluvat kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/32/EU (uudelleenlaadittu) (EUVL L 180, s. 60) (jäljempänä menettelyjä koskeva direktiivi) ja vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/95/EU (uudelleenlaadittu) (EUVL L 337, s. 9) (jäljempänä määrittelemistä koskeva direktiivi). Kyseisellä direktiivillä kumottiin ja korvattiin kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelyä pakolaisiksi tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitseviksi henkilöiksi koskevista vähimmäisvaatimuksista sekä myönnetyn suojelun sisällöstä 29.4.2004 annettu neuvoston direktiivi 2004/83/EY (EUVL L 304, s. 12) (jäljempänä direktiivi 2004/83) 21.12.2013 lukien.

6 — Tuomio Abdullahi (C-394/12, EU:C:2013:813, 60 ja 62 kohta).

7 — EUVL 2010 C 83, s. 389 (jäljempänä perusoikeuskirja).

8 — Allekirjoitettiin Genevessä 28.7.1951 ja tuli voimaan 22.4.1954 (Yhdistyneiden kansakuntien sopimussarja, nide 189, s. 150, nro 2545, 1954), sellaisena kuin se on täydennettynä pakolaisten oikeusasemaa koskevalla pöytäkirjalla, joka tehtiin New Yorkissa 31.1.1967 ja joka tuli voimaan 4.10.1967 (jäljempänä Geneven yleissopimus).

7. Perusoikeuskirjan 47 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan jokaisella, jonka unionin oikeudessa taattuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava käytettävissään tehokkaat oikeussuojakeinot tuomioistuimessa. [9]

8. Perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdassa todetaan, että siltä osin kuin ”perusoikeuskirjan oikeudet vastaavat [Euroopan ihmisoikeussopimuksessa] taattuja oikeuksia, niiden merkitys ja ulottuvuus ovat samat kuin [Euroopan ihmisoikeussopimuksessa]. Tämä määräys ei estä unionia myöntämästä tätä laajempaa suojaa.”

Yleiskatsaus Dublin-järjestelmään

9. Euroopan yhteisöjen jäsenvaltiot (joita oli tuolloin 12) allekirjoittivat Dublinin yleissopimuksen 15.6.1990. [10] Koska EY 63 artiklan 1 kohdan a alakohdassa edellytettiin Dublinin yleissopimuksen korvaamista yhteisön välineellä, annettiin Dublin II -asetus. [11] Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteet sisältyivät tämän asetuksen III lukuun (5–14 artikla). Asetuksen 19 artiklan 2 kohdassa säädettiin seuraavaa: ”Edellä 1 kohdassa tarkoitettu päätös on perusteltava. Päätöksessä on ilmoitettava myös siirron toteuttamista koskevat määräajat sekä tarvittaessa maininta paikasta ja ajankohdasta, jona hakijan on ilmoittauduttava hakemuksen käsittelystä vastuussa olevassa jäsenvaltiossa, jos hän siirtyy sinne omin neuvoin. Päätöksen osalta voidaan hakea muutosta tai sen uudelleen käsittelyä. Päätöstä koskeva muutoksenhaku tai sen uudelleen käsittely ei vaikuta lykkäävästi siirtopäätöksen täytäntöönpanoon, jolleivät tuomioistuimet tai toimivaltaiset elimet kansallisen lainsäädännön perusteella tapauskohtaisesti toisin päätä.”

Dublin-asetus

10. Dublin II -asetukseen tehtiin joukko huomattavia muutoksia, ja suuremman selkeyden aikaan saamiseksi se laadittiin uudelleen Dublin III -asetuksena. Dublin III -asetuksen johdanto-osassa esitetään muun muassa seuraavat tavoitteet:

— selkeän ja toimivan menettelyn luominen turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi; [12]

— menettelyn perusteiden olisi sekä jäsenvaltioiden että asianomaisten henkilöiden kannalta oltava puolueettomat ja oikeudenmukaiset; menettelyn mukaisesti olisi erityisesti voitava määrittää nopeasti hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, jotta voidaan taata hakijoille tehokas pääsy kansainvälisen suojelun myöntämistä koskeviin menettelyihin ja jotta ei vaaranneta kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten nopeaa käsittelyä koskevan tavoitteen saavuttamista; [13]

9 — Perusoikeuskirjan 47 artiklaan sisältyviä oikeuksia vastaavat oikeudet esitetään ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 ja 13 artiklassa.

10 — Yleissopimus Euroopan yhteisöjen jäsenvaltioon jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan valtion ratkaisemisesta (jäljempänä Dublinin yleissopimus; EYVL 1997 C 254, s. 1) tuli voimaan 1.9.1997. Ennen tätä turvapaikkahakemusten käsittelystä vastaavan jäsenvaltion määrittämistä koskevista järjestelyistä määrättiin Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen (EYVL 2000 L 239, s. 19) VII luvussa, 26.4.1994 allekirjoitetun pöytäkirjan mukaisesti.

11 — Dublin II -asetusta sovellettiin Tanskassa vuodesta 2006 lähtien niistä perusteista ja menettelyistä, joilla ratkaistaan Tanskassa tai jossakin muussa Euroopan unionin jäsenvaltiossa jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio, sekä Eurodac-järjestelmästä sormenjälkien vertailua varten Dublinin yleissopimuksen tehokkaaksi soveltamiseksi tehdyn sopimuksen (EUVL 2006 L 66, s. 38) nojalla. Ei ole olemassa vastaavaa sopimusta Dublin III -asetuksen osalta eikä mainittu asetus sido Tanskaa. EU-sopimukseen ja EUT-sopimukseen liitetyn Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyn pöytäkirjan N:o 21 3 artiklan ja 4 a artiklan 1 kohdan mukaisesti mainitut jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet haluavansa osallistua Dublin III -asetuksen antamiseen ja soveltamiseen.

12 — Johdanto-osan neljäs perustelukappale.

13 — Johdanto-osan viides perustelukappale.

— yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän välineiden ensimmäisen vaiheen perusteella, saadut kokemukset huomioon ottaen samalla kun tehdään tarvittavat parannukset Dublin-järjestelmän ja hakijoille tämän järjestelmän mukaisesti myönnettävän suojelun tehokkuuteen, Dublinin järjestelmälle olisi tehtävä kattava kuntotarkastus käymällä näytön perusteella läpi järjestelmän oikeudelliset, taloudelliset ja sosiaaliset vaikutukset, mukaan lukien perusoikeuksiin kohdistuvat vaikutukset;[14]

— asianomaisten henkilöiden oikeuksien tehokas suojelu olisi varmistettava antamalla oikeudelliset takeet ja oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, jotka koskevat päätöksiä siirtää hakija hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon; tällaiset takeet olisi otettava käyttöön erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti; jotta voidaan varmistaa, että kansainvälistä oikeutta noudatetaan, tällaisia päätöksiä koskevien tehokkaiden oikeussuojakeinojen olisi katettava sekä tämän asetuksen soveltamisen tarkastelu että oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin perustuvan tilanteen tarkastelu siinä jäsenvaltiossa, johon hakija siirretään.[15]

11. Johdanto-osaan sisältyvät myös seuraavat toteamukset Dublin III -asetuksen soveltamisalaan kuuluvien henkilöiden kohtelusta: ”– – jäsenvaltioita sitovat niiden kansainvälisen oikeuden välineiden mukaiset velvoitteet, mukaan lukien Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiaankuuluva oikeuskäytäntö”;[16] ”asetuksessa noudatetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon erityisesti [perusoikeuskirjassa] tunnustetut periaatteet. Tämän asetuksen tarkoituksena on erityisesti varmistaa, että perusoikeuskirjan 18 artiklassa säädettyä oikeutta turvapaikkaan ja sen 1, 4, 7, 24 ja 47 artiklassa tunnustettuja oikeuksia noudatetaan täysimääräisesti. – –”.[17]

12. Dublin III -asetuksen 2 artiklaan sisältyvät seuraavat merkitykselliset määritelmät:

”a) ’kolmannen maan kansalaisella’ [tarkoitetaan] henkilöä, joka ei ole Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu unionin kansalainen eikä tähän asetukseen Euroopan unionin kanssa tehdyn sopimuksen nojalla osallistuvan valtion kansalainen;

b) ’kansainvälistä suojelua koskevalla hakemuksella’ [tarkoitetaan] [määrittelemistä koskevan direktiivin] 2 artiklan h alakohdassa määriteltyä kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta;

c) ’hakijalla’ [tarkoitetaan] kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, joka on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, jonka johdosta ei vielä ole tehty lopullista päätöstä;

d) ’kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyllä’ [tarkoitetaan] toimivaltaisten viranomaisten [menettelyjä koskevan direktiivin] ja [määrittelemistä koskevan direktiivin] mukaisesti suorittamaa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyä tai niiden tekemää sitä koskevaa päätöstä tai antamaa määräystä, lukuun ottamatta menettelyjä, joiden mukaisesti määritetään hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio tämän asetuksen mukaisesti;

– –

m) ’viisumilla’ [tarkoitetaan] jäsenvaltion myöntämää lupaa tai sen tekemää päätöstä, joka vaaditaan kauttakulkua varten tai maahantuloon kyseisessä jäsenvaltiossa tai useammassa jäsenvaltiossa aiottua oleskelua varten. – –”

14 — Johdanto-osan yhdeksäs perustelukappale.

15 — Johdanto-osan 19 perustelukappale.

16 — Johdanto-osan 32 perustelukappale.

17 — Johdanto-osan 39 perustelukappale.

13. Dublin III -asetuksen 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on käsiteltävä jokaisen kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön minkä tahansa jäsenvaltion alueella tai rajalla tai kauttakulkualueella tekemä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus. Turvapaikkahakemuksen käsittelee yksi ainoa jäsenvaltio, ja tämä jäsenvaltio on se, joka III luvussa esitettyjen perusteiden mukaisesti on vastuussa hakemuksen käsittelystä.

2. Jollei hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaa jäsenvaltiota voida määrittää tässä asetuksessa lueteltujen perusteiden mukaisesti, käsittelystä vastaa ensimmäinen jäsenvaltio, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on jätetty.

Jos hakija on mahdotonta siirtää jäsenvaltioon, joka on alun perin nimetty hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi, koska on perusteltuja syitä katsoa, että kyseisessä jäsenvaltiossa on turvapaikkamenettelyssä ja hakijoiden vastaanotto-olosuhteissa systeemisiä puutteita, jotka saattavat johtaa – – perusoikeuskirjan 4 artiklassa tarkoitettuun epäinhimilliseen tai halventavaan kohteluun, määrittämisestä vastaavan jäsenvaltion on jatkettava III luvussa vahvistettujen perusteiden tarkastelua sen määrittämiseksi, voidaanko jokin toinen jäsenvaltio nimetä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi.

Jos tämän kohdan mukaisesti ei voi tehdä siirtoa mihinkään III luvussa vahvistettujen perusteiden mukaisesti nimettyyn jäsenvaltioon tai ensimmäiseen jäsenvaltioon, jossa hakemus on jätetty, määrittämisestä vastaavasta jäsenvaltiosta tulee hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio.

– –”

14. Dublin III -asetuksen 4 artiklan otsikkona on ”Tiedonsaantioikeus”. Jäsenvaltioiden on 4 artiklan 1 kohdan d alakohdan nojalla ilmoitettava hakijoille mahdollisuudesta hakea siirtopäätökseen muutosta ja tarvittaessa siirron lykkäämistä.

15. Dublin III -asetuksen 5 artiklan 1 kohdassa otetaan käyttöön henkilökohtainen puhuttelu hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisen helpottamiseksi ja edellytetään, että toimivaltaisten viranomaisten on suoritettava hakijan henkilökohtainen puhuttelu. Puhuttelu voidaan jättää suorittamatta esimerkiksi silloin, jos ”saatuaan 4 artiklassa tarkoitetut tiedot hakija on jo antanut muilla tavoin tiedot, joita tarvitaan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi. Puhuttelun suorittamatta jättäneen jäsenvaltion on annettava hakijalle mahdollisuus esittää kaikki vastuussa olevan jäsenvaltion asianmukaiseksi määrittämiseksi tarvittavat lisätiedot ennen päätöksen tekemistä hakijan siirtämisestä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon 26 artiklan 1 kohdan mukaisesti.” [18] Henkilökohtainen puhuttelu on suoritettava kohtuullisessa ajassa ja joka tapauksessa ennen kuin tehdään päätös hakijan siirtämisestä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon. [19]

16. Dublin III -asetuksen III luvun otsikkona on ”Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteet”. Perusteiden etusijajärjestys esitetään 7 artiklassa, jossa todetaan seuraavaa:

”1. Perusteita, joiden mukaan hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio määritetään, sovelletaan siinä järjestyksessä kuin ne on esitetty tässä luvussa.

18 — Dublin III -asetuksen 5 artiklan 2 kohdan b alakohta.

19 — Dublin III -asetuksen 5 artiklan 3 kohta.

2. Tässä luvussa esitettyjen perusteiden mukaisesti hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio määritetään sen tilanteen mukaan, joka oli vallalla hakijan jättäessä ensimmäisen kerran kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa jossakin jäsenvaltiossa.

3. Jäsenvaltioiden on 8, 10 ja 16 artiklassa tarkoitettujen perusteiden soveltamiseksi otettava huomioon saatavilla olevat todisteet hakijan perheenjäsenten, sukulaisten tai muiden omaisten oleskelusta jonkin jäsenvaltion alueella edellyttäen, että tällaiset todisteet toimitetaan ennen kuin toinen jäsenvaltio hyväksyy pyynnön ottaa asianomainen henkilö vastaan 22 artiklan mukaisesti tai ottaa hänet takaisin 25 artiklan mukaisesti ja että hakijan aiemmista kansainvälistä suojelua koskevista hakemuksista ei ole vielä tehty itse asian osalta päätöstä ensimmäisessä käsittelyssä.”

17. Ylimpänä perusteiden etusijajärjestyksessä ovat perhenäkökohdat. Jos hakija on ilman huoltajaa oleva alaikäinen, hakemuksen käsittelystä on vastuussa se jäsenvaltio, jossa joku ilman huoltajaa olevan alaikäisen perheenjäsen tai sisarus laillisesti oleskelee.[20] Aikuisten hakijoiden tapauksessa hakemuksen käsittelystä on vastuussa se jäsenvaltio, jossa perheenjäsenet laillisesti oleskelevat.[21] Jos kumpikaan näistä perusteista ei täyty, vastuu kohdistetaan määrittämällä ensimmäinen valtio, jonka kautta hakija tuli Euroopan unionin alueelle.

18. Asian kannalta merkitykselliset 12 artiklan säännökset ovat seuraavat:

”1. Jos hakijalla on voimassa oleva oleskelulupa, luvan myöntänyt jäsenvaltio on vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä.

2. Jos hakijalla on voimassa oleva viisumi, viisumin myöntänyt jäsenvaltio on vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, paitsi jos viisumi on myönnetty toisen jäsenvaltion puolesta yhteisön viisumisäännöstön laatimisesta 13 päivänä heinäkuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 810/2009 8 artiklassa säädetyn edustusjärjestelmän nojalla.[22] Edustettu jäsenvaltio on tällöin vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä.

– –

4. Jos hakijalla on vain yksi tai useampi oleskelulupa, jonka voimassaolo on päättynyt alle kaksi vuotta aiemmin, tai yksi tai useampi viisumi, jonka voimassaolo on päättynyt alle kuusi kuukautta aiemmin, ja jokin kyseisistä asiakirjoista on oikeuttanut hänet saapumaan jonkin jäsenvaltion alueelle, 1, 2 ja 3 kohtaa sovelletaan, kunnes hakija on poistunut jäsenvaltioiden alueelta.

Jos hakijalla on yksi tai useampi oleskelulupa, jonka voimassaolo on päättynyt yli kaksi vuotta aiemmin, tai yksi tai useampi viisumi, jonka voimassaolo on päättynyt yli kuusi kuukautta aiemmin, ja jokin kyseisistä asiakirjoista on oikeuttanut hänet saapumaan jonkin jäsenvaltion alueelle, ja jollei hän ole poistunut jäsenvaltioiden alueelta, se jäsenvaltio, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on jätetty, on vastuussa hakemuksen käsittelystä.

5. Se seikka, että oleskelulupa tai viisumi on myönnetty keksityn tai väärän henkilöllisyyden tai väärien, väärennettyjen tai mitättömien asiakirjojen perusteella, ei estä kohdistamasta vastuuta hakemuksen käsittelystä sille jäsenvaltiolle, joka on myöntänyt oleskeluluvan tai viisumin. Jäsenvaltio, joka on myöntänyt oleskeluluvan tai viisumin, ei kuitenkaan ole vastuussa hakemuksen käsittelystä, jos se voi osoittaa, että petollinen menettely on tapahtunut oleskeluluvan tai viisumin myöntämisen jälkeen.”

20 — Dublin III -asetuksen 8 artiklan 1 kohta. Päätökset on tehtävä ottaen huomioon lapsen etu (ks. myös 6 artiklan 1 kohta).

21 — Dublin III -asetuksen 9, 10 ja 11 artikla. Ks. myös 16 artikla, joka koskee jäsenvaltioiden harkintavaltaa sen suhteen, ottavatko ne vastuun sellaisista turvapaikanhakijoista, jotka ovat riippuvaisia muista perheenjäsenistä.

22 — EUVL 2009, L 243, s. 1.

19. Dublin III -asetuksen 17 artiklan 1 kohdan nojalla ja 3 artiklan 1 kohdasta poiketen ”kukin jäsenvaltio voi päättää käsitellä kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön siellä jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen siinäkin tapauksessa, ettei se tässä asetuksessa määriteltyjen perusteiden mukaan ole vastuussa hakemuksen käsittelystä”. [23]

20. Dublin III -asetuksen 18 artiklassa säädetään hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion velvollisuuksista. Niihin kuuluu hakijan takaisin ottaminen silloin kun a) hänen hakemustaan käsitellään ja hän jättää hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai hän oleskelee ilman oleskelulupaa toisessa jäsenvaltiossa; [24] b) hän käsittelyn kuluessa peruuttaa hakemuksensa ja jättää hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa; [25] tai c) hänen hakemuksensa on hylätty ja hän jättää hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai hän oleskelee ilman oleskelulupaa toisessa jäsenvaltiossa. [26] Tällaisissa tapauksissa jäsenvaltion, joka on vastuussa hakemuksen käsittelystä, on käsiteltävä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus tai saatettava päätökseen sen käsittely. [27]

21. Turvapaikanhakijan takaisinottomenettelyjä säännellään VI luvun säännöksillä. Menettely hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi on aloitettava mahdollisimman pian. [28] Jos jäsenvaltio, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on jätetty, katsoo, että toinen jäsenvaltio on vastuussa hakemuksen käsittelystä, se voi mahdollisimman nopeasti ja joka tapauksessa kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen jättämispäivästä pyytää tätä toista jäsenvaltiota ottamaan hakijan vastaan. [29] Pyynnön saanut jäsenvaltio suorittaa tarvittavat tarkistukset, ja sen on tehtävä päätöksensä kahden kuukauden kuluessa pyynnön vastaanottamisesta. [30] Menettelyssä, jossa hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio määritetään, käytetään todisteita ja aihetodisteita. [31] Asiaan vaikuttavat todisteet ja aihetodisteet ilmoitetaan täytäntöönpanoasetuksessa. [32]

22. Dublin III -asetuksen 26 artiklassa todetaan seuraavaa:

”1. Jos pyynnön vastaanottanut jäsenvaltio suostuu ottamaan vastaan tai takaisin hakijan tai muun 18 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitetun henkilön, on pyynnön esittäneen jäsenvaltion ilmoitettava asianomaiselle henkilölle päätöksestä siirtää hänet hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon ja tarvittaessa päätöksestä olla käsittelemättä hänen kansainvälistä suojelua koskevaa hakemustaan. Jos asianomaista henkilöä edustaa oikeudellinen tai muu neuvonantaja, jäsenvaltiot voivat päättää antaa päätöksen tiedoksi kyseiselle oikeudelliselle tai muulle neuvonantajalle asianomaisen henkilön sijaan ja tarvittaessa ilmoittaa päätöksestä asianomaiselle henkilölle.

23 — Mikäli jäsenvaltio päättää käsitellä hakemuksen 17 artiklan 1 kohdan mukaisesti, siitä tulee tällöin hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio. Tätä säännöstä kutsutaan lyhyesti suvereniteettilausekkeeksi.

24 — Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b alakohta.

25 — Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan c alakohta.

26 — Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan d alakohta. Asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b–d alakohtaa on luettava yhdessä 23, 24, 25 ja 29 artiklan kanssa.

27 — Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohta.

28 — Dublin III -asetuksen 20 artiklan 1 kohta.

29 — Dublin III -asetuksen 21 artiklan 1 kohta.

30 — Dublin III -asetuksen 22 artiklan 1 kohta.

31 — Dublin III -asetuksen 22 artiklan 2 kohta.

32 — Dublin III -asetuksen 22 artiklan 3 kohta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa päätöksessä on myös oltava tiedot käytettävissä olevista oikeussuojakeinoista, mukaan lukien oikeus hakea tarvittaessa lykkäävää vaikutusta, ja tällaisten oikeussuojakeinojen käyttöön sovellettavista määräajoista ja siirron toteuttamista koskevista määräajoista sekä tarvittaessa maininta paikasta, jossa, ja ajankohdasta, jolloin asianomaisen henkilön on ilmoittauduttava hakemuksen käsittelystä vastuussa olevassa jäsenvaltiossa, jos hän siirtyy sinne omin neuvoin.” [33]

23. Dublin III -asetuksen 27 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Hakijalla tai muulla 18 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitetulla henkilöllä on oltava oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin niin, että hänellä on mahdollisuus hakea muutosta siirtopäätökseen tai sen uudelleen käsittelyä tuomioistuimessa sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä kohtuullisesta määräajasta, jonka aikana asianomainen henkilö voi käyttää oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin 1 kohdan mukaisesti.”

24. Mikäli hakija hakee siirtopäätökseen muutosta tai sen uudelleen käsittelyä 27 artiklan 3 kohdan nojalla, jäsenvaltioita koskee joukko velvollisuuksia kyseisen henkilön oikeuksien takaamiseksi. Näihin velvollisuuksiin kuuluvat a) hakijan antaminen jäädä asianomaiseen jäsenvaltioon, kunnes muutoksenhaun tai uudelleenkäsittelyn tulos on selvillä, [34] ja b) sen varmistaminen, että hakijalla on mahdollisuus oikeusapuun ja että oikeusapu myönnetään pyynnöstä maksutta, jos asianomaisella henkilöllä ei ole varaa maksaa siitä aiheutuvia kustannuksia. ”Oikeusavun saantia mielivaltaisesti rajoittamatta jäsenvaltiot voivat [kuitenkin] säätää, että maksutonta oikeusapua ja oikeudellista edustajaa ei myönnetä, jos toimivaltaiset viranomaiset tai tuomioistuin katsovat, että muutoksenhaku tai uudelleen käsittely ei voi tosiasiallisesti johtaa asianomaisen henkilön kannalta myönteiseen lopputulokseen.” [35]

25. Asetuksen 37 artiklassa säädetään, että jäsenvaltiot voivat turvautua sovittelumenettelyyn, jos ne eivät pääse sopimukseen jostakin Dublin III -asetuksen soveltamiseen liittyvästä asiasta.

Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja ennakkoratkaisukysymykset

26. Mehrdad Ghezelbash, Iranin kansalainen, haki turvapaikkaa 4.3.2014 Alankomaissa. Alankomaiden viranomaiset tutkivat unionin viisumitietojärjestelmää [36] ja havaitsivat, että Ranskan viranomaiset olivat myöntäneet hänelle 17.12.2013 viisumin, joka oli voimassa mainitusta päivästä 11.1.2014 asti. Alankomaiden viranomaiset pyysivät sitten 7.3.2014 Ranskan viranomaisia käsittelemään hänen turvapaikkahakemuksensa. Ranskan viranomaiset ilmoittivat 5.5.2014 tekevänsä näin. Tämän mukaisesti Alankomaiden viranomaiset hylkäsivät 21.5.2014 Ghezelbashin hakemuksen ja tekivät samanaikaisesti päätöksen siirtää hänet Ranskaan. Ghezelbash nosti tästä päätöksestä kanteen 22.5.2014 ja teki välitoimihakemuksen.

33 — Dublin III -asetuksen 26 artiklan 1 kohdan ranskankielinen toisinto kuuluu seuraavasti: ”Lorsque l’État membre requis accepte la prise en charge ou la reprise en charge d’un demandeur ou d’une autre personne visée à l’article 18, paragraphe 1, point c) ou d), l’État membre requérant notifie à la personne concernée la décision de le transférer vers l’État membre responsable et, le cas échéant, la décision de ne pas examiner sa demande de protection internationale. – –” Minusta tästä käy englanninkielistä toisintoa selkeämmin ilmi se, että jäsenvaltio voi yhdistää yhdeksi päätökseksi siirtopäätöksen ja (rinnakkais)päätöksen olla käsittelemättä kansainvälistä suojelua koskeva hakijan hakemusta.

34 — Dublin III -asetuksen 27 artiklan 3 kohdan a ja b alakohta.

35 — Dublin III -asetuksen 27 artiklan 5 ja 6 kohta.

36 — Ks. viisumitietojärjestelmän (VIS) perustamisesta 8.6.2004 tehty neuvoston päätös 2004/512/EY (EUVL L 213, s. 5), erityisesti 1 artikla.

27. Ghezelbash myöntää käyttäneensä Ranskan viranomaisten myöntämää viisumia 18.12.2013. Hän toteaa kuitenkin palanneensa Iraniin vietettyään ainoastaan yhden yön Pariisissa. Hän oli tehnyt Pariisiin työmatkan toimittajana raportoidakseen pöytäjalkapalloturnauksesta. Hän palasi Iraniin 19.12.2013, koska Iran päätti vetäytyä turnauksesta viime hetkellä.

28. Ghezelbashille tuli ongelmia kotimaassaan vasta 15.2.2014. Hän lähti Iranista 20.2.2014 ja matkusti Turkin kautta Alankomaihin, jonne hän saapui 1.3.2014. Sepah-e Pasdaran-e Enqelab-e Eslami (islamilainen vallankumouksellinen vartiokunta) oli ottanut haltuunsa hänen joulukuulta 2013 peräisin olevat maahantulo- ja maastapoistumisleimat sisältävän passinsa; hän ei ollut säilyttänyt matkoistaan mitään muita todisteita, koska hänellä ei tuolloin ollut vielä tarvetta siihen. Hänellä on kuitenkin muita asiakirjoja, jotka tukevat hänen esittämäänsä versiota tapahtumien kulusta. Nämä asiakirjat ovat hänen työnantajansa ilmoitus, lääkärintodistus ja kiinteän omaisuuden myyntiä koskeva allekirjoitettu sopimus. Ghezelbash toteaa, että myyntisopimus tehtiin 10.1.2014 hänen ollessaan Iranissa, että hänen oli oltava henkilökohtaisesti paikalla sopimuksen tekemistä varten ja että hän oli tosiasiallisesti allekirjoittanut sopimuksen. Kaikki tämä aineisto (jäljempänä aihetodisteet) toimitettiin Alankomaiden viranomaisille 28.5.2014 *sen jälkeen kun* Ranskan viranomaiset olivat ilmaisseet suostumuksensa ottaa vastuu Ghezelbashin turvapaikkahakemuksen käsittelystä.

29. Ghezelbash katsoo, että hänen hakemuksensa olisi pitänyt käsitellä jatketussa turvapaikkamenettelyssä,[37] jotta hänellä olisi ollut mahdollisuus toimittaa alkuperäiset asiakirjat ja antaa Alankomaiden viranomaisten käsitellä ne. Hän ei hakenut turvapaikkaa Ranskassa eivätkä Ranskan viranomaiset olleet missään vaiheessa vastuussa hänen tällaisen hakemuksensa käsittelystä.

30. Alankomaiden viranomaiset katsovat, että Dublin III -asetuksen 12 artiklan 4 kohdan mukaan Ranskan viranomaiset ovat vastuussa Ghezelbashin turvapaikkahakemuksen käsittelystä seuraavista syistä. Ensinnäkin ne myönsivät Ghezelbashille viisumin 17.12.2013. Toiseksi Ranska suostui ottamaan vastuun hänen hakemuksensa käsittelystä. Kolmanneksi tämä suostumus voidaan riitauttaa ainoastaan Dublin III -asetuksen 7 artiklan 3 kohdassa esitetyin rajoitetuin perustein (eli edellyttäen, että perheenjäseniä tai muita sukulaisia oleskelee tietyn jäsenvaltion alueella) ja tästä ei ole kyse esillä olevassa asiassa. Neljänneksi Ghezelbash ei ole osoittanut lähteneensä jäsenvaltioiden alueelta eikä todistanut matkustaneensa sitten Iranista Alankomaihin (Turkin kautta). Hänen esittämänsä aihetodisteet eivät osoita hänen selontekoaan todeksi vakuuttavalla tavalla. Viidenneksi Alankomaiden viranomaisilla ei ollut velvollisuutta välittää kyseisiä tietoja Ranskan viranomaisille, koska Ghezelbash ei nimenomaisesti väittänyt, että Ranskan velvollisuudet olisivat rauenneet Dublin III -asetuksen 19 artiklan 2 kohdan nojalla.[38]

31. Kansallinen tuomioistuin katsoo, että Alankomaiden viranomaiset toimivat ennenaikaisesti pyytäessään Ranskaa ottamaan vastuun Ghezelbashista. Alankomaiden viranomaiset toimivat vastoin Dublin III -asetuksen 21 artiklaa, kun ne eivät välittäneet Ranskan viranomaisille aihetodisteita, jotka Ghezelbash oli esittänyt tukeakseen väitettään, jonka mukaan hän oli Ranskassa oleskeltuaan palannut Iraniin. Jotta mainitun asetuksen 22 artiklaa olisi noudatettu, Ranskan viranomaisille olisi myös pitänyt antaa mahdollisuus ottaa aihetodisteet huomioon päätettäessä siitä, oliko Ranska vastuussa Ghezelbashin turvapaikkahakemuksen käsittelystä. Nämä tiedot ovat äärimmäisen merkityksellisiä tämän arvioinnin kannalta.

37 — Alankomaiden julkaisemasta esitteestä käy ilmi, että toimivaltainen kansallinen viranomainen tavallisesti arvioi, täyttääkö hakija turvapaikanhakijalle myönnettävän oleskeluluvan edellytykset yleisen turvapaikkamenettelyn mukaisesti. Jos toimivaltaiset viranomaiset kuitenkin tarvitsevat enemmän aikaa hakemuksen käsittelemiseen, voidaan käyttää jatkettua turvapaikkamenettelyä.

38 — Tarkastelen tätä säännöstä ratkaisuehdotuksessani Karim.

32. Kansallinen tuomioistuin toteaa, että tietty Ghezelbashin esittämä aineisto oli ristiriitaista ja että hän ei tämän vuoksi kyennyt osoittamaan todeksi oletusta, jonka mukaan hän oli lähtenyt jäsenvaltioiden alueelta. Kuitenkin muut hänen toimittamansa asiakirjat (erityisesti lääkärintodistus ja myyntisopimus) olivat aihetodisteita, joiden perusteella ensi näkemältä vaikuttaa siltä, että hän oli palannut Iraniin ilmeisen lyhyen Ranskassa käynnin jälkeen.

33. Kansallisen tuomioistuimen mukaan unionin tuomioistuin katsoi tuomiossa Abdullahi, että turvapaikanhakija, joka on hakenut muutosta päätökseen olla käsittelemättä hänen hakemustaan, ei voi riitauttaa III luvussa vahvistettujen hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden soveltamista, mikäli pyynnön saanut jäsenvaltio on suostunut pyytämään hänen takaisin ottamistaan. Näiden perusteiden soveltaminen koskee ainoastaan pyynnön esittäneen jäsenvaltion ja pyynnön saaneen jäsenvaltion välistä suhdetta.

34. Kun otetaan kuitenkin huomioon Dublin III -asetuksella käyttöön otetut muutokset, jotka vahvistavat turvapaikanhakijoiden oikeussuojaa, kansallinen tuomioistuin haluaa tietää, ovatko muutetut III luvussa vahvistetut perusteet nyt peruste hakea muutosta siirtopäätökseen mainitun asetuksen 27 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

35. Tämän mukaisesti kansallinen tuomioistuin kysyy:

”1) Mikä on [Dublin III -asetuksen] 27 artiklan, sellaisenaan tai luettuna yhdessä mainitun asetuksen johdanto-osan 19 perustelukappaleen kanssa, soveltamisala?

Onko turvapaikanhakijalla esillä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa ulkomaalaiselle ilmoitetaan pyynnöstä ottaa vastuu hänen turvapaikkahakemuksensa käsittelystä vasta pyynnön hyväksymisen jälkeen ja jossa mainittu ulkomaalainen esittää pyynnön hyväksymisen jälkeen todisteita, joiden perusteella voidaan päätellä, ettei turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastaa pyynnön saanut jäsenvaltio vaan pyynnön esittänyt jäsenvaltio, minkä jälkeen pyynnön esittänyt jäsenvaltio ei käsittele näitä asiakirjoja eikä välitä niitä pyynnön saaneelle jäsenvaltiolle, edellä mainitun artiklan perusteella oikeus käyttää (tehokasta) oikeussuojakeinoa [Dublin III -asetuksen] III luvussa vahvistettujen hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden soveltamista vastaan?

2) Onko siinä tapauksessa, ettei ulkomaalaisella ole [Dublin III -asetuksen] eikä [Dublin II -asetuksen] nojalla lähtökohtaisesti oikeutta vedota hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden virheelliseen soveltamiseen, kun pyynnön saanut jäsenvaltio on antanut suostumuksensa turvapaikanhakijan vastaanottoon, hyväksyttävä vastaajan esittämä väite siitä, että tästä periaatteesta voidaan poiketa vain [Dublin III -asetuksen] 7 artiklassa tarkoitetuissa perhettä koskevissa tilanteissa, vai onko ajateltavissa myös muita erityisiä seikkoja ja olosuhteita, joiden perusteella ulkomaalaisella olisi oikeus vedota hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden virheelliseen soveltamiseen?

3) Mikäli toiseen kysymykseen annettavan vastauksen mukaan perhettä koskevien tilanteiden lisäksi myös muut olosuhteet voivat johtaa siihen, että ulkomaalaisella on oikeus vedota hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden virheelliseen soveltamiseen, voivatko [edellä 31–33 kohdassa] [39] kuvatut seikat ja olosuhteet tulla kyseeseen tällaisina erityisinä seikkoja ja olosuhteina?”

36. Ghezelbash, Tšekki, Ranska, Alankomaat sekä Euroopan komissio ovat esittäneet kirjallisia huomautuksia. Nämä asianosaiset Tšekkiä lukuun ottamatta esittivät 15.12.2015 pidetyssä istunnossa suullisia huomautuksia.

39 — Kansallinen tuomioistuin tekee kolmannessa kysymyksessään ristiviittauksen ennakkoratkaisupyyntönsä 12 kohtaan.

Arviointi

Alustavat huomautukset

37. Yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän taustalla on olettama siitä, että kaikki siihen osallistuvat valtiot noudattavat perusoikeuksia, myös niitä, jotka perustuvat pakolaisten oikeusasemaa koskevaan Geneven yleissopimukseen ja Euroopan ihmisoikeussopimukseen, ja että jäsenvaltiot voivat ja niiden pitäisi saavuttaa keskinäinen luottamus niiden takaaman suojan tasoon. Dublin III -asetus annettiin tämän keskinäisen luottamuksen periaatteen valossa turvapaikkahakemusten käsittelyn rationalisoimiseksi ja sen välttämiseksi, että järjestelmä tukkeutuisi siitä syystä, että eri jäsenvaltioiden viranomaiset ovat velvollisia käsittelemään saman hakijan tekemiä useita hakemuksia, sekä oikeusvarmuuden lisäämiseksi turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittelemisessä ja forum shoppingin välttämiseksi. Käytännössä Dublin-järjestelmän pääasiallinen tarkoitus on siten nopeuttaa hakemusten käsittelyä sekä turvapaikanhakijoiden että osallisina olevien jäsenvaltioiden intressissä. [40]

38. On kiistatonta, että Ghezelbashin turvapaikkahakemus kuuluu Dublin III -asetuksen soveltamisalaan. Näin ollen hänen hakemuksensa käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteet ovat mainitun asetuksen III luvussa säädetyt perusteet. [41]

39. Silloin kun turvapaikanhakijalla on yhteys kahteen tai useampaan jäsenvaltioon, vastuussa olevan jäsenvaltion määrittäminen on ensisijaisesti valtioiden välinen prosessi. [42] Näin ollen tähän prosessiin ei kuulu yksityisen oikeussubjektin mieltymysten tai toiveiden huomioon ottaminen. [43] Tästä yleissäännöstä on kuitenkin olemassa useita poikkeuksia asetuksen systematiikassa.

40. Kun jäsenvaltiot soveltavat III luvussa vahvistettuja perusteita, niiden on ensinnäkin otettava huomioon hakijan perheenjäsenten oleskelu unionin alueella (mikäli se on asian kannalta merkityksellistä) ennen kuin toinen jäsenvaltio hyväksyy pyynnön ottaa hakija takaisin tai ottaa hänet vastaan. [44]

41. Toiseksi: jos hakijaa on mahdotonta siirtää toiseen jäsenvaltioon, koska on perusteltuja syitä katsoa, että kyseisessä jäsenvaltiossa on turvapaikkamenettelyssä ja hakijoiden vastaanotto-olosuhteissa systeemisiä puutteita, jotka saattavat johtaa perusoikeuskirjan 4 artiklassa tarkoitettuun epäinhimilliseen tai halventavaan kohteluun, määrittämisestä vastaavan jäsenvaltion on tarkasteltava, voidaanko jokin toinen jäsenvaltio nimetä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi III luvussa vahvistettujen perusteiden mukaisesti. [45]

42. Kolmanneksi: kullakin jäsenvaltiolla on ns. suvereniteettilausekkeen nojalla harkintavalta päättää käsitellä hakemus silloinkin, kun sillä ei ole tällaista velvollisuutta III luvussa vahvistettujen perusteiden mukaan. Lisäksi jäsenvaltio voi pyytää toista jäsenvaltiota vastaanottamaan hakijan, jotta perheenjäsenet voidaan saattaa humanitaarisista syistä yhteen, vaikka tämä toinen jäsenvaltio ei olisi asetuksen 8–11 ja 16 artiklassa säädettyjen perusteiden nojalla vastuussa hakemuksen käsittelystä. Tällöin henkilöiden, joita asia koskee, on ilmaistava suostumuksensa kirjallisesti. [46]

40 — Tuomio NS (C-411/10 ja C-493/10, EU:C:2011:865, 78 ja 79 kohta).

41 — Dublin III -asetuksen 1 ja 3 artikla.

42 — Ks. esim. tuomio Puid (C-4/11, EU:C:2013:740, 27–29 kohta).

43 — Ks. esim. tuomio Puid (C-4/11, EU:C:2013:740, 32–34 kohta).

44 — Dublin III -asetuksen 7 artiklan 3 kohta. Ks. lisäksi 8 artikla alaikäisten sekä 9–11 artikla perheenjäsenten osalta.

45 — Ks. Dublin III -asetuksen 3 artiklan 2 kohdan toinen alakohta.

46 — Dublin III -asetuksen 17 artiklan 2 kohta.

43. Nämä poikkeukset osoittavat, että Dublin III -asetuksen järjestelmään sisältyy jonkin verran mahdollisuuksia ottaa huomioon yksittäisen hakijan nimenomainen tilanne ja näkemykset siitä, minkä valtion tulisi käsitellä hänen turvapaikkahakemuksensa. Mikään niistä ei kuitenkaan näytä pätevän Ghezelbashiin, eikä mikään ennakkoratkaisupyynnössä viittaa siihen, että hän nojautuisi johonkin poikkeukseen.

Ensimmäinen kysymys

44. Laaja-alainen kysymys, jonka kansallinen tuomioistuin esittää ensimmäisessä kysymyksessä, koskee Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan soveltamisalaa, luettuna yhdessä johdanto-osan 19 perustelukappaleen kanssa. Onko turvapaikanhakijalla oikeus hakea muutosta tai uudelleenkäsittelyä riitauttamalla jäsenvaltion tavan soveltaa III luvussa vahvistettuja perusteita? Osana ensimmäistä kysymystä kansallinen tuomioistuin esittää myös yksityiskohtaisemman kysymyksen, joka koskee Ghezelbashin tapauksen olosuhteita. Tarkastelen tätä osakysymystä jäljempänä 85–90 kohdassa.

45. Ghezelbash ja Tšekki katsovat, että turvapaikanhakija ei – unionin tuomioistuimen asiassa Abdullahi antaman tuomion mukaan – voinut riitauttaa tapaa, jolla III luvussa vahvistettuja perusteita sovellettiin Dublin II -asetuksen 19 artiklan 2 kohdan mukaisessa muutoksenhaussa, mutta tilanne on nyt muuttunut Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan myötä. Tšekki tähdentää kuitenkin, että sen mielestä hakijalla ei ole yleistä oikeutta valita, mikä jäsenvaltio käsittelee hänen turvapaikkahakemuksensa.

46. Sekä Ranska että komissio viittaavat myös tuomioon Abdullahi ja katsovat, että Ghezelbashilla ei edelleenkään ole oikeutta hakea muutosta III luvussa vahvistettujen perusteiden soveltamiseen. Niiden mukaan sillä ei lähtökohtaisesti ole merkitystä, mikä jäsenvaltio käsittelee hänen hakemuksensa. Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohtaa sovelletaan vain silloin, kun Dublin III -asetuksella myönnetään tiettyjä aineellisia tai menettelyä koskevia oikeuksia, joihin hakija voi vedota ja jotka puolestaan ilmentävät tiettyjen perusoikeuksien (vaadittua) suojaa. Asetuksen 12 artiklan 4 kohta, johon siirtopäätös perustui, ei ole tällainen säännös, eikä Ghezelbash vetoa asetuksesta johdettujen muiden aineellisten tai menettelyä koskevien perusoikeuksien suojaan. Ranskan hallitus katsoo myös, että asetuksen 27 artiklan 1 kohdan mukainen muutoksenhaku tai uudelleenkäsittely voi kohdistua ainoastaan siirtopäätökseen eikä pyynnön saaneen jäsenvaltion (tässä tapauksessa Ranskan) suostumukseen käsitellä kansainvälistä suojeltua koskeva hakemus.

47. Alankomaiden hallitus katsoo, että tuomion Abdullahi mukaan turvapaikanhakija ei voi riitauttaa III luvussa vahvistettujen perusteiden soveltamista eikä tapaa, jolla kyseinen jäsenvaltio on tehnyt päätöksen, vaikka hakija väittäisi, että kyseessä on perusoikeuskirjassa taattu perusoikeus, joka nimenomaisesti mainitaan asetuksessa. Muunlainen tulkinta viivästyttäisi sen määrittämistä, mikä jäsenvaltio on vastuussa tietyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä. Tämä olisi vastoin Dublin III -asetuksen tavoitetta.

Tuomio Abdullahi

48. Shamso Abdullahi oli Somalian kansalainen, joka saapui ensiksi Kreikkaan matkustettuaan Syyriasta Turkin kautta. Hän matkusti edelleen entisen Jugoslavian tasavallan Makedonian, Serbian ja Unkarin läpi. Sitten hän ylitti Itävallan rajan, missä hän jätti turvapaikkahakemuksen. Kaikki rajanylitykset olivat laittomia. Itävallan viranomaiset sovelsivat III luvussa vahvistettuja perusteita vastaavia Dublin II -asetuksen perusteita ja päättelivät, että Unkari oli hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio. Unkarin viranomaiset suostuivat käsittelemään hänen hakemuksensa.

Abdullahi kuitenkin pyrki esittämään, että Kreikkaa olisi pidettävä vastuussa olevana valtiona, koska sen kautta hän oli ensimmäisen kerran saapunut Euroopan unionin alueelle. Tuolloin turvapaikanhakijoiden palauttaminen Kreikkaan oli keskeytetty. Tämän perusteella hän olisi voinut vaatia hakemuksensa käsittelyä Itävallassa.

49. Mielestäni on kaksi syytä, joiden vuoksi tuomiota Abdullahi ei pidä yksinkertaisesti soveltaa nyt esillä olevaan asiaan uudelleenkäsittelyä koskevan oikeuden laajuuden määrittämiseksi.

50. Ensinnäkin tuomio Abdullahi koski hyvin erityisiä (ja hyvin monitahoisia) seikkoja, joihin liittyi useita laittomia rajanylityksiä, mistä syntyi tilanne, jossa turvapaikanhakijalla oli (mahdollisesti) yhteyksiä kahden sijasta *kolmeen* jäsenvaltioon. Yksistään tämän perusteella nyt esillä oleva asia on selvästi hyvin erilainen ja siksi erotettavissa.

51. Mikään ei viittaa siihen, että Ghezelbash olisi saapunut Ranskaan laittomasti 17.12.2013. Hänellä oli viisumi, hän saapui maahan muttei hakenut turvapaikkaa siellä.[47] Ei myöskään ole todettu, että hän olisi kulkenut Ranskan läpi matkallaan Alankomaihin ennen turvapaikkahakemuksen jättämistä.

52. Toisin kuin Abdullahi, Ghezelbash ei väitä, että III luvussa vahvistettujen perusteiden mukaan vastuussa oleva jäsenvaltio ei ole Ranska vaan toinen valtio, joka ei voi käsitellä hänen turvapaikkahakemustaan systeemisten puutteiden ja hänen perusoikeuskirjan 4 artiklan mukaisten oikeuksiensa mahdollisten loukkausten vuoksi, joten hänen hakemuksensa on käsiteltävä siellä, missä hän jätti sen. Ghezelbash esittää, että Alankomaat on valtio, jossa hän jätti ensimmäisen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa (7 artiklan 2 kohta) ja että 12 artiklan 4 kohtaa ei sovelleta, koska hän (kertomuksensa mukaan) poistui unionin alueelta 18.12.2013, palasi kotimaahansa ja matkusti sitten Iranista Alankomaihin Turkin kautta. Näin ollen hän käsittääkseni pyytää lainkäyttöviranomaista arvioimaan, ovatko toimivaltaiset viranomaiset soveltaneet Dublin III -asetuksen 12 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä perusteita oikein.

53. Toiseksi Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan sanamuoto, josta unionin tuomioistuimelta nyt pyydetään tulkintaa, eroaa huomattavasti Dublin II -asetuksen 19 artiklan 2 kohdan sanamuodosta, jonka perusteella unionin tuomioistuin antoi tuomion Abdullahi. Tämän vuoksi tuomion Abdullahi perusteluja ei voida soveltaa automaattisesti tarkasteltaessa seuraajasäännöstä.

Dublin III -asetuksen 27 artikla

54. Seuraavaksi tarkastelen ensin Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan asiayhteyttä ja sanamuotoa niiden johdanto-osan perustelukappaleiden perusteella, joissa esitetään mainitun säännöksen päämäärä ja asetuksen yleiset tavoitteet. Tätä taustaa vasten käsittelen sitten unionin tuomioistuimelle esitettyjä kolmea vaihtoehtoa tulkita 27 artiklan 1 kohtaa.

55. Alkajaisiksi totean, että ennen kuin tehdään siirtopäätös, joka voidaan käsitellä uudelleen 27 artiklan nojalla, sen jäsenvaltion, jossa turvapaikanhakija oleskelee, on sovellettava III luvussa vahvistettuja perusteita ja harkittava, onko se vai jokin toinen jäsenvaltio hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio. Mikäli toinen valtio suostuu olemaan vastuussa oleva jäsenvaltio, ensin mainittu jäsenvaltio voi tehdä siirtopäätöksen. Jo tässä vaiheessa Dublin III -asetukseen sisältyy (26 artiklan 1 ja 2 kohdan) menettelyllisiä takeita, joita ei ollut Dublin II -asetuksessa. Näihin säännöksiin sisältyvät yksityiskohtaiset säännöt, joiden mukaan ensin mainitun jäsenvaltion on ilmoitettava hakijalle siirtopäätöksestä ja annettava tietoa hänen käytettävissään olevista oikeussuojakeinoista, kuten oikeudesta hakea siirtopäätöksen lykkäämistä.

47 — Ghezelbashin ei tuolloin ollut tarpeen hakea turvapaikkaa, ks. edellä 28 ja 29 kohta. Sen toteaminen, tukevatko todisteet riittävästi Ghezelbashin asiaa, on toimivaltaisen kansallisen viranomaisen tehtävä, mitä kansallinen tuomioistuin valvoo ainoana tosiseikkojen arvioijana.

56. Hakija ei voi hakea muutosta tai uudelleenkäsittelyä ennen kuin pyynnön esittänyt valtio tekee siirtopäätöksen. Jos riitauttaminen tehdään, se kohdistuu siirtopäätökseen, ei pyynnön esittäneen jäsenvaltion suostumukseen ottaa vastuu sinänsä. Tämä on loogista, sillä nimenomaan siirtopäätöshän vaikuttaa suoraan yksittäiseen turvapaikanhakijaan.

57. Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdassa luodaan sitten yksiselitteisesti ”oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin”. Siinä myös täsmennetään nämä oikeussuojakeinot seuraavasti: ”niin, että hänellä on mahdollisuus hakea muutosta siirtopäätökseen tai sen uudelleen käsittelyä tuomioistuimessa sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta”. On syytä panna merkille joukko eroja, lisäyksiä ja selvennyksiä 27 artiklan 1 kohdan sanamuodossa verrattuna sen edeltäjään eli Dublin II -asetuksen 19 artiklan 2 kohtaan.

58. Ensinnäkin oikeus hakea muutosta siirtopäätökseen (tai sen uudelleen käsittelyä) on kaikilla turvapaikanhakijoilla,[48] joista on tehty siirtopäätös. Toiseksi oikeus hakea muutosta tai uudelleenkäsittelyä on ilmaistu ehdottomana (”Hakijalla – – on oltava oikeus – –”). Kolmanneksi muutoksenhaun tai uudelleenkäsittelyn on käsitettävä sekä tosiseikat että oikeudelliset seikat. Neljänneksi muutoksenhaulla tai uudelleenkäsittelyllä on määrä varmistaa toimivaltaisten viranomaisten tekemän hallinnollisen päätöksen tuomioistuinvalvonta (koska se tapahtuu ”tuomioistuimessa”). Lisäksi jäsenvaltioiden on myös annettava hakijoille kohtuullinen aika käyttää oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin (27 artiklan 2 kohta).

59. Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdassa ei täsmennetä, mitkä siirtopäätökseen johtaneen toimivaltaisen viranomaisen päätöksentekoprosessin osatekijät voivat olla mainitussa kohdassa säädetyn muutoksenhaun tai uudelleenkäsittelyn kohteena. Unionin tuomioistuimelle on esitetty kolme vaihtoehtoa.

60. *Ensimmäinen vaihtoehto* (jota Alankomaat kannattaa) on yksinkertaisesti, että mikään ei ole muuttunut. Nyt, kuten aiemminkin, siirtopäätös voidaan riitauttaa yhden ainoan tuomiossa Abdullahi todetun rajoittavan perusteen nojalla. Tämä peruste oli jo kodifioitu Dublin III -asetuksen 3 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa.[49] Jos on mahdotonta siirtää hakija jäsenvaltioon, joka on alun perin nimetty hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi, koska on perusteltuja syitä katsoa, että kyseisessä jäsenvaltiossa on turvapaikkamenettelyssä ja hakijoiden vastaanotto-olosuhteissa systeemisiä puutteita, jotka saattavat johtaa perusoikeuskirjan 4 artiklassa tarkoitettuun epäinhimilliseen tai halventavaan kohteluun, määrittämisestä vastaavan jäsenvaltion on jatkettava III luvussa vahvistettujen perusteiden tarkastelua sen määrittämiseksi, voidaanko jokin toinen jäsenvaltio nimetä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi.

61. *Toinen vaihtoehto* (jonka esittivät Ranska ja komissio) on hyväksyä se, että edellä mainitun perusteen lisäksi 27 artiklan 1 kohdassa luodaan oikeus muutoksenhakuun tai uudelleenkäsittelyyn sellaisissa tapauksissa, joissa Dublin III -asetuksella nimenomaisesti myönnetään yksittäisille hakijoille oikeuksia, jotka ilmentävät perusoikeuskirjassa suojattuja aineellisia perusoikeuksia.[50] Mikäli (mutta vain mikäli) hakija väittää, että toimivaltaisten viranomaisten päätös loukkasi jotakin näistä suojatuista oikeuksista, hänellä on myös oikeus hakea muutosta siirtopäätökseen tai sen uudelleen käsittelyä 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

48 — Sekä ”muulla henkilöllä” Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Muu henkilö käsittää kaksi kategoriaa: a) kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön, joka on käsittelyn kuluessa peruuttanut hakemuksensa ja jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee toisessa jäsenvaltiossa ilman oleskelulupaa (18 artiklan 1 kohdan c alakohta), ja b) kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön, jonka hakemus on hylätty ja joka on jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee ilman oleskelulupaa toisessa jäsenvaltiossa (18 artiklan 1 kohdan d alakohta).

49 — Dublin III-asetuksen 3 artiklan 2 kohdalla kodifioidaan unionin tuomioistuimen tuomio NS (C-411/10 ja C-493/10, EU:C:2011:865, 94 kohta). Koska (26.6.2013 annettu) Dublin III -asetus annettiin lähes puoli vuotta ennen (10.12.2013 annettua) unionin tuomioistuimen tuomiota Abdullahi, ei voida katsoa, että Dublin III -asetukseen olisi sisällytetty mainittu tuomio tai kodifioitu se.

50 — Tiedonsaantioikeus (4 artikla), oikeus henkilökohtaiseen puhutteluun (5 artikla) ja oikeus perheen yhdistämiseen (9–11 artikla) esitettiin unionin tuomioistuimelle esimerkkeinä tällaisista oikeuksista. Istunnossa Ghezelbashin asianajaja vahvisti, että hakija *ei* ollut kansallisessa tuomioistuimessa väittänyt mitään näistä oikeuksista loukatun.

62. Kolmas vaihtoehto (jonka esitti Ghezelbash) on tulkita 27 artiklan 1 kohdan myöntävän laajemman oikeuden muutoksenhakuun tai uudelleenkäsittelyyn ja varmistavan tuomioistuinvalvonnan, joka koskee tapaa, jolla toimivaltaiset viranomaiset sovelsivat asian kannalta merkityksellistä lainsäädäntöä (III luvussa vahvistetut perusteet mukaan luettuina) niille esitettyihin tosiseikkoihin.

63. Koska sanamuodosta ei käy ilmi, mikä näistä vaihtoehdoista on oikea, on tarpeen tarkastella asetuksen tavoitteita ja asiayhteyttä. [51]

64. Yhtenä tavoitteena on epäilemättä luoda selkeä ja toimiva menettely turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi puolueettomien, sekä jäsenvaltioiden että asianomaisten henkilöiden kannalta oikeudenmukaisten perusteiden avulla. Menettelyn mukaisesti olisi erityisesti voitava määrittää nopeasti hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, jotta voidaan taata hakijoille tehokas pääsy kansainvälisen suojelun myöntämistä koskeviin menettelyihin ja jotta ei vaaranneta kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen saavuttamista. [52] Toisaalta Dublin III -asetuksen tavoitteena on myös parantaa turvapaikanhakijoiden oikeussuojaa. [53] Pitäisikö nimenomaisesti Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdalla luotua turvapaikanhakijoiden parannettua oikeussuojaa sitten tulkita suppeasti turvapaikkahakemusten käsittelyn nopeuden näkökulmasta?

65. Dublin III -asetuksen johdanto-osan 19 perustelukappaleessa (joka ilmenee aineellisena säännöksenä 27 artiklan 1 kohdassa) todetaan nimenomaisesti, että hakijoiden oikeuksien tehokkaan suojelun varmistamiseksi siirtopäätöksiä koskevat oikeudelliset takeet ja tehokkaat oikeussuojakeinot kattavat sekä ”tämän asetuksen soveltamisen” että ”oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin perustuvan tilanteen – – siinä jäsenvaltiossa, johon hakija [mahdollisesti] siirretään”.

66. Mielestäni tämän varmistamisen toinen osa tuo esille sen, mikä nyt on kodifioitu Dublin III -asetuksen 3 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa. Luonnollinen tapa tulkita varmistamisen ensimmäistä osaa on se, että 27 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan sisältyy tapa, jolla jäsenvaltiot soveltavat Dublin III -asetusta.

67. Asetuksen 27 artiklan 1 kohdan sanamuodon, johdanto-osan 19 perustelukappaleeseen sisältyvän kaksiosaisen varmistamisen ja edellä esittämieni tuomiota Abdullahi koskevien kommenttien [54] perusteella minusta vaikuttaa siltä, että *ensimmäinen vaihtoehto* on hylättävä ja että valinta on tehtävä *toisen* ja *kolmannen vaihtoehdon* välillä.

68. Tärkein *toista vaihtoehtoa* puoltava peruste on se, että suppea tulkinta sopii paremmin yhteen systematiikan kanssa. Tämän vaihtoehdon kannattajat katsovat, että Dublin III -asetus on valtioiden välinen toimenpide; jos tapa, jolla jäsenvaltiot soveltavat III luvussa vahvistettuja perusteita, olisi tuomioistuinvalvonnan alainen 27 artiklan 1 kohdan nojalla, järjestelmästä tulisi toimintakyvytön, sillä olisi mahdotonta varmistaa hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion nopea määrittäminen; nimenomaan tähän tarkoitukseen käytettävillä mekanismeilla torjutaan forum shoppingia (eli useiden samanaikaisten tai peräkkäisten hakemusten mahdollisuuksia), joka on pyrittävä estämään.

69. En pidä näitä väitteitä vakuuttavina.

51 — Tuomio Petrosian ym. (C-19/08, EU:C:2009:41, 34 kohta).

52 — Johdanto-osan neljäs ja viides perustelukappale.

53 — Ks. johdanto-osan yhdeksäs perustelukappale.

54 — Ks. edellä 48–53 kohta.

70. Ensinnäkin minusta on liian yksinkertaistettua kuvata Dublin III -asetusta puhtaasti valtioiden väliseksi välineeksi. Vaikka siinä kiistämättä onkin tiettyjä valtioiden välisiä näkökohtia,[55] lainsäätäjä on ottanut käyttöön ja vahvistanut tiettyjä aineellisia yksittäisiä oikeuksia ja menettelyllisiä takeita. Esimerkki yksittäisestä oikeudesta on 9–11 artiklassa säädetty oikeus perheen yhdistämiseen. Menettelylliset takeet ilmenevät esimerkiksi 4 artiklasta (hakijan tiedonsaantioikeus) ja 5 artiklasta (oikeus henkilökohtaiseen puhutteluun). Kummassakin säännöksessä korostetaan hakijan antamien tietojen tärkeyttä määritettäessä vastuussa oleva jäsenvaltio Dublin III -asetuksen järjestelmässä. Toisen vaihtoehdon mukaan hakijalla olisi kuitenkin oikeus riitauttaa siirtopäätös, mikäli henkilökohtainen puhuttelu on jätetty tekemättä, muttei oikeutta riitauttaa sellaista siirtopäätöstä, jonka toimivaltaiset viranomaiset olisivat selvästikin voineet tehdä ainoastaan jättämällä huomiotta tiedot, jotka hakija oli antanut henkilökohtaisen puhuttelun aikana.

71. Toiseksi minusta vaikuttaa siltä, että jäsenvaltioiden hallitessa 27 artiklan mukaista muutoksenhaku- ja uudelleenkäsittelyjärjestelmää niillä on käytössään tehokkaita välineitä. Ne voivat 27 artiklan 3 kohdan nojalla valita, myöntävätkö ne oikeuden jäädä jäsenvaltioon, kunnes muutoksenhaun tai uudelleenkäsittelyn tulos on selvillä, vai lykkääntyykö siirto (joko automaattisesti tai hakijan pyynnöstä). Näin ollen nopeus, jolla siirrot toteutetaan, ei määräydy yksinomaan sen perusteella, hakeeko hakija muutosta tai uudelleenkäsittelyä – se riippuu myös jäsenvaltion valitsemista ja käyttöön ottamista säännöistä. Jäsenvaltiot voivat 27 artiklan 6 kohdan toisen alakohdan nojalla myös päättää rajoittaa oikeusavun saantia, jos toimivaltaiset viranomaiset tai tuomioistuin katsovat, että muutoksenhaku ei voi tosiasiallisesti johtaa asianomaisen henkilön kannalta myönteiseen lopputulokseen. Kaiken kaikkiaan Dublin III -asetuksella on otettu käyttöön säännöksiä, joilla yleisestä prosessista tehdään edeltäjäänsä nopeampi ja tehokkaampi. Määräajat ovat aiempaa lyhyempiä ja uusia määräaikoja on lisätty.[56] Kaikkien näiden mekanismien olemassaolo viittaa siihen, että jäsenvaltiot voivat toimia tehokkaasti estääkseen sen, että Dublin III -järjestelmän sujuva toiminta estyy aiheettomien tai haittaa aiheuttavien muutoksenhakua tai uudelleenkäsittelyä koskevien sovellusten takia. Lisäksi unionin tuomioistuin totesi tuomiossa Petrosian (tarkastellessaan oikeussuojaa, jonka takaajia ovat jäsenvaltiot, joiden tuomioistuimet voivat lykätä siirtopäätöksen täytäntöönpanoa Dublin II -asetuksen 19 artiklan 2 kohdan nojalla), että lainsäätäjän tarkoituksena ei ollut asettaa turvapaikkahakemusten käsittelyn nopeutta koskevaa vaatimusta oikeussuojan edelle.[57]

72. Totean lisäksi, että mahdollisuudet riitauttaa III luvussa vahvistetut perusteet eivät ole rajattomia. Esimerkiksi mikä tahansa kanne, joka koskee 12 artiklassa tarkoitettuja oleskelulupia ja viisumeita koskevien perusteiden todentamista, ei välttämättä kuulu 27 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan. Se seikka, että nämä asiakirjat on myönnetty keksityn tai väärän henkilöllisyyden tai väärien, väärennettyjen tai mitättömien asiakirjojen perusteella, ei estä kohdistamasta vastuuta hakemuksen käsittelystä oleskeluluvan tai viisumin myöntäneelle jäsenvaltiolle.[58]

73. Tätä taustaa vasten minusta vaikuttaa siltä, että väliintulijoina olevien jäsenvaltioiden esittämällä ns. sulkuporttiväitteellä saatetaan liioitella seurauksia, jotka aiheutuvat 27 artiklan 1 kohdan tulkitsemisesta siten, että sillä annetaan muutoksenhakua tai uudelleenkäsittelyä koskeva oikeus, johon sisältyy III luvussa vahvistettujen perusteiden oikeudellinen valvonta.

55 — Esimerkiksi 37 artiklassa tarkoitettu sovittelumenettely.

56 — Ks. Dublin III -asetuksen VI luku, joka koskee turvapaikanhakijan vastaanotto- ja takaisinottomenettelyjä.

57 — Tuomio Petrosian ym. (C-19/08, EU:C:2009:41, 48 kohta).

58 — Ks. Dublin III -asetuksen 12 artiklan 5 kohta.

74. Kolmanneksi en katso, että asian saattaminen tuomioistuimeen hallinnollisen päätöksen tuomioistuinvalvonnan aikaan saamiseksi voitaisiin asianmukaisella tavalla rinnastaa forum shoppingiin. Nähdäkseni 27 artiklassa tarkoitettu muutoksenhaku tai uudelleenkäsittely suojaa yksityistä oikeussubjektia merkityksellisten tosiseikkojen huomiotta jättämiseltä ja virheelliseltä luonnehdinnalta sekä merkityksellisen lainsäädännön virheelliseltä tulkinnalta ja virheelliseltä soveltamiselta. Euroopan unionissa, joka perustuu oikeusvaltioperiaatteeseen,[59] tämä on varmastikin legitiimi tavoite.

75. Tämän vuoksi otan tarkasteltavaksi *kolmannen vaihtoehdon*.

76. Olen jo todennut, että mielestäni 27 artiklan 1 kohtaa on tulkittava ainakin niin laajasti kuin toisessa vaihtoehdossa esitetään. Esillä olevassa asiassa Ghezelbash ei kuitenkaan vetoa Dublin III -asetuksen nojalla myönnetyn nimenomaisen oikeuden – esimerkiksi 4 ja 5 artiklassa myönnettyjen oikeuksien – loukkaukseen eikä hän pyri nojautumaan 9–11 artiklan säännöksiin perheen yhdistämisestä. Hän haluaa riitauttaa toimivaltaisten viranomaisten tavan soveltaa III luvussa vahvistettuja perusteita, mikä on johtanut siirtopäätökseen, jonka mahdollisesta täytäntöönpanosta seuraa hänen siirtämisensä Alankomaista Ranskaan. *Jos* – ja nimenomaan jos – hänen esittämänsä versio tosiseikoista, sellaisena kuin aihetodisteet sitä tukevat, pitää paikkansa, hän tosiasiallisesti jättää ensimmäisen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa Alankomaissa ja III luvussa vahvistettuja perusteita sovellettaessa hänen hakemuksensa olisi käsiteltävä siellä. Ellei 27 artiklan 1 kohtaa tulkita kolmannen vaihtoehdon mukaisesti, ei ole olemassa mekanismia, jonka avulla hän voisi tehokkaasti ilmaista näkemyksensä ja riitauttaa mainitun siirtopäätöksen.

77. Lähtökohtani kolmannen vaihtoehdon analyysille on se, että siirtopäätös voi mahdollisesti vaikuttaa turvapaikanhakijan intresseihin haitallisesti. Mikäli näin ei olisi, ei olisi ollut kovinkaan järkevää ottaa käyttöön pakottavaa oikeutta muutoksenhakuun tai uudelleenkäsittelyyn Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdassa.

78. Kun jätetään huomiotta toisen vaihtoehdon kattamat asiayhteydet, voiko siirtopäätös mahdollisesti vaikuttaa turvapaikanhakijan intresseihin haitallisesti?

79. Oletetaan, että kolmannen maan kansalainen, jota jo ennestään epäillään kotimaassaan ”poliittiseksi opiskelija-aktiiviksi”, päättää jatkaa opintojaan ulkomailla. Hän osallistuu opiskelijavaihtoon lyhytaikaisesti jäsenvaltio A:ssa, missä hänet hyväksytään ongelmitta yliopiston opiskelijaksi, mutta hän ei onnistu saamaan opintojen jatkamiseksi tarvittavia varoja. Hän palaa kotimaahansa ja yrittää sitten akateemisen verkoston tuella uudestaan jäsenvaltio B:ssä, missä hänelle tarjotaan kolmevuotinen apuraha jatko-opintoihin. Alun perin hänellä ei ole todellisia syitä hakea turvapaikkaa jäsenvaltio B:ssä. Joka tapauksessa hän paneutuu opintoihinsa, saa uusia ystäviä ja integroituu vastaanottavan jäsenvaltion uuteen ympäristöön. Tällä välin tilanne hänen kotimaassaan heikkenee, ja tunnettujen poliittisten näkemystensä vuoksi hänestä tulee persona non grata. Suoritettuaan jatko-opintoja vuoden ajan hän päättää hakea turvapaikkaa jäsenvaltio B:ssä. Toimivaltaiset viranomaiset soveltavat kuitenkin III luvussa vahvistettuja perusteita ja pyytävät hänen dokumentoidun lyhyen jäsenvaltio A:ssa oleskelunsa perusteella, että jäsenvaltio A suostuu käsittelemään hänen turvapaikkahakemuksensa, minkä tämä tekee, ja tekevät tämän mukaisesti siirtopäätöksen, joka mitätöi hänen opiskelijaviisuminsa ja jonka mahdollisesta täytäntöönpanosta seuraa hänen siirtämisensä jäsenvaltio B:stä jäsenvaltio A:han. Väitän, että tämän esimerkin tosiseikkojen perusteella olisi vaikeaa päätellä, että siirtopäätöksellä ei ollut haitallista vaikutusta turvapaikkaa hakeneeseen opiskelijaan.

59 — Ks. esim. tuomio van Gend & Loos (26/62 EU:C:1963:1), yksityisten valppaudesta unionin oikeuden mukaisten oikeuksiensa suojelemiseksi. Ks. myös oikeusvaltiosta tuomio Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, 60 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

80. Totean tässä yhteydessä, että kanta, jonka mukaan vastuussa olevan jäsenvaltion määrittäminen ei ole aina hakijoiden kannalta puolueetonta, ei ole yleinen näkemys.[60] Sen on asettanut kyseenalaiseksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuin,[61] ja unionin tuomioistuin on tietenkin tunnustanut, että ei ole olemassa kumoamatonta olettamaa, jonka mukaan turvapaikanhakijan perusoikeuksia noudatetaan jäsenvaltiossa, joka on tavallisesti toimivaltainen käsittelemään hänen hakemuksensa.[62] Muualla unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, analogisesti sovellettuna, todetaan samaan tapaan, että voi olla tarkoituksenmukaisempaa ottaa huomioon hakijan yksittäinen tilanne määritettäessä vastuussa oleva jäsenvaltio kuin jättää huomiotta vaikutukset asianomaiseen henkilöön.[63]

81. Asia voidaan esittää yksinkertaisesti näin: silloin kun on olemassa aineistoa, joka tukee puolustettavissa olevaa kantaa siitä, että siirtopäätös perustuu III luvussa vahvistettujen perusteiden virheelliseen soveltamiseen, johtaako tehokkaan suojelun ja/tai puolustautumisoikeuksien periaate päätelmään, jonka mukaan hakijan olisi voitava riitauttaa siirtopäätös Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan nojalla?

82. Unionin tuomioistuin on jo katsonut direktiivin 2004/83 yhteydessä, että puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen on unionin oikeuden perustavanlaatuinen periaate.[64] Nähdäkseni tämä pätee analogisesti Dublin III -asetukseen, jossa määritetään, mikä jäsenvaltio soveltaa direktiivin 2004/83 seuraajaa eli määrittelemistä koskevaa direktiiviä johonkin tiettyyn hakemukseen. Puolustautumisoikeudet on lisäksi vahvistettu perusoikeuskirjan 47 artiklassa, joissa taataan puolustautumisoikeudet ja oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin kaikissa tuomioistuinmenettelyissä.[65] Unionin tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä vahvistetaan kuulluksi tulemista koskevan oikeuden merkitys ja se, että unionin oikeusjärjestyksessä sen ulottuvuus on erittäin laaja, ja katsotaan, että tätä oikeutta on sovellettava kaikissa menettelyissä, jotka voivat johtaa tietylle henkilölle vastaiseen päätökseen.[66]

83. Perusoikeuskirjan 47 artiklassa tarkoitettu oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin vastaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 13 artiklassa taattuja oikeuksia. Perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdasta seuraa, että ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntö on merkityksellinen tulkittaessa mainitun määräyksen soveltamisalaa. Ihmisoikeustuomioistuin on katsonut, että kansallisella tasolla on oltava käytettävissä oikeussuojakeinoja, joilla pannaan taatut oikeudet ja vapaudet täytäntöön. On säädettävä kansallisesta oikeussuojakeinosta, jonka avulla tutkitaan puolustettavissa olevan vaatimuksen sisältö ja myönnetään asianmukainen hyvitys, ja tämän oikeussuojakeinon on oltava tehokas sekä käytännössä että oikeudellisesti.[67]

84. Mielestäni nämä perustelut tukevat kolmannen vaihtoehdon hyväksymistä Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan tulkitsemiseksi.

60 — Ks. esim. Morgades Gil, S., "The discretion of States in the Dublin III system for determining responsibility for examining applications for asylum: What remains of the sovereignty and humanitarian clauses after the interpretations of the ECtHR and CJEU?", *International Journal of Refugee Law*, 2015, s. 433.

61 — Ks. esim. asia Tarakhel v. Sveitsi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio nro 29217/12, [suuri jaosto], Recueil des arrêts et décisions 2014 (otteina).

62 — Tuomio NS (C-411/10 ja C-493/10, EU:C:2011:865, 81, 99 ja 100 kohta).

63 — Ks. esim. tuomio K (C-245/11, EU:C:2012:685) ja tuomio MA ym. (C-648/11, EU:C:2013:367); ks. lisäksi tuomio Cimade ja GISTI (C-179/11, EU:C:2012:594).

64 — Ks. tuomio M.M. (C-277/11, EU:C:2012:744, 81 kohta).

65 — Ks. tuomio M.M. (C-277/11, EU:C:2012:744, 82 kohta), jossa unionin tuomioistuin viittaa myös perusoikeuskirjan 41 artiklassa taattuun hyvää hallintoa koskevaan oikeuteen.

66 — Ks. tuomio M.M. (C-277/11, EU:C:2012:744, 85 kohta).

67 — Ks. asia Mohammed v. Itävalta, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 6.6.2013, nro 2283/12, 69 ja 70 kohta.

Pyynnön esittäneen jäsenvaltion velvollisuudet turvapaikanhakijan antamien tietojen osalta

85. Kansallinen tuomioistuin haluaa myös tietää, onko 27 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu oikeus muutoksenhakuun tai uudelleenkäsittelyyn oltava pääasian kaltaisessa tapauksessa, jossa pyynnön saanut jäsenvaltio suostuu käsittelemään turvapaikkahakemuksen mutta hakija esittää todisteita sen jälkeen kun mainittu jäsenvaltio on ilmoittanut suostumuksestaan, ja esitetyt todisteet merkitsevät, että suostumusta ei ehkä olisi saatu, jos pyynnön esittänyt jäsenvaltio olisi käsitellyt asiakirjat tai välittänyt ne pyynnön saaneen jäsenvaltion viranomaisille. [68]

86. Alankomaat asettaa kyseenalaisiksi kansallisen tuomioistuimen toteamukset siitä, kuinka Ghezelbashin esittämiä todisteita paluustaan Ranskasta Iraniin vuonna 2013 kohdeltiin. Se toteaa, että Alankomaiden viranomaiset tutkivat asiakirjat, mutteivät katsoneet niillä olevan todistusarvoa, eivätkä sen vuoksi välittäneet niitä Ranskan viranomaisille.

87. Ensinnäkin kansallisen tuomioistuimen on ainoana tosiseikkojen arvioijana ratkaistava, tutkivatko Alankomaiden viranomaiset Ghezelbashin esittämät todisteet vai eivät. Samalla tavoin ainoastaan kansallinen tuomioistuin voi arvioida näiden todisteiden todistusarvon, merkityksellisyyden ja sen, olisiko niiden pitänyt vaikuttaa siirtopäätökseen.

88. Toiseksi Ghezelbashin toimittama aineisto (muistutan, että siihen sisältyi lausunto hänen lääkäriltään ja Iranissa sijaitsevan kiinteistön myyntiä koskevia asiakirjoja) on täytäntöönpanoasetuksen liitteen II luettelo B:ssä olevassa 9 kohdassa tarkoitettuja aihetodisteita. Mitä vaaditaan sen varmistamiseksi, että turvapaikanhakijalla on käytettävissään tehokkaita oikeussuojakeinoja Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti? Onko sitä, että mainittu aineisto jätettiin käsittelemättä ja/tai välittämättä pyynnön vastaanottaneelle valtiolle, pidettävä perusteena muutoksenhaulle tai uudelleenkäsittelylle mainitun säännöksen mukaisesti?

89. Perusoikeuskirjan 47 artiklassa taattu tuomioistuinvalvonnan tehokkuus edellyttää päätöksen lähtökohtana olevien perusteiden laillisuuden arviointia sekä sen arviointia, perustuuko päätös riittävän vankkaan tosiseikastoon. Tämän vuoksi tuomioistuinvalvontaa ei voida rajoittaa esitettyjen perusteiden abstraktin todennäköisyyden arviointiin vaan sen on kohdistuttava siihen, onko näille perusteille tai ainakin niistä yhdelle, jonka katsotaan sellaisenaan riittävän saman päätöksen tueksi, näyttöä. [69] Esillä olevaan asiayhteyteen sovellettuna tämä merkitsee niiden tosiseikkojen todentamista, jotka liittyvät siirtopäätöksen taustalla olevien merkityksellisten III luvussa vahvistettujen perusteiden soveltamiseen.

90. Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdassa ei täsmennetä, kuinka tämä käsittely on tehtävä. Tämän vuoksi kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on suorittaa valvonta kansallisten menettelysääntöjen mukaisesti. Näillä säännöillä säännellään myös uudelleenkäsittelyprosessin intensiteettiä ja lopputulosta eli sitä, seuraako menestyksellisestä riitauttamisesta hakemuksen palauttaminen toimivaltaisille kansallisille viranomaisille uudelleen arvioitavaksi vai tekevätkö päätöksen tuomioistuimet itse, aina tehokkuusperiaatetta noudattaen. [70]

91. Näin ollen päättelen, että Dublin III -asetuksen on tulkittava tarkoittavan, että (pääasian kaltaisissa olosuhteissa) hakija voi riitauttaa siirtopäätöksen hakemalla muutosta tai uudelleenkäsittelyä 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja pyytää kansallista tuomioistuinta todentamaan, onko III luvussa vahvistettuja perusteita sovellettu oikein hänen asiassaan. Perusoikeuskirjan 47 artiklassa taattu tuomioistuinvalvonnan tehokkuus edellyttää siirtopäätöksen lähtökohtana olevien perusteiden laillisuuden arviointia sekä sen arviointia, perustuuko päätös riittävän vankkaan tosiseikastoon. Tapaa,

68 — Ks. edellä 31 ja 32 kohta.

69 — Ks. vastaavasti tuomio komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119 kohta).

70 — Ks. vastaavasti tuomio Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524, 60 kohta).

jolla tutkitaan se, onko III luvussa vahvistettuja perusteita sovellettu tietyssä asiassa puolueettomasti ja oikeudenmukaisesti, säännellään kansallisilla menettelysäännöillä. Tehokkuusperiaatetta noudattaen näillä säännöillä säännellään myös muutoksenhaku- tai uudelleenkäsittelyprosessin intensiteettiä ja lopputulosta.

Toinen ja kolmas kysymys

92. Kansallisen tuomioistuimen toinen kysymys koskee sitä, että jos turvapaikanhakija ei voi vedota III luvussa vahvistettuihin perusteisiin, voiko hän saattaa vireille muutoksenhaun tai uudelleenkäsittelyn Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan nojalla ainoastaan silloin, kun kyseessä ovat mainitun asetuksen 7 artiklassa tarkoitetut perhenäkökohdat, vai onko tälle olemassa muita syitä.

93. Mikäli unionin tuomioistuin on kanssani samaa mieltä kolmannen vaihtoehdon ensisijaisuudesta, ei ole tarpeen vastata toiseen kysymykseen. Mikäli unionin tuomioistuin ei kuitenkaan halua hyväksyä tätä laajempaa päättelyä, unionin tuomioistuimessa esittämäni toisen vaihtoehdon tarkastelun [71] perusteella katson, että turvapaikanhakija voi aloittaa menettelyn Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan nojalla riitauttaakseen väitetyn loukkauksen, joka kohdistuu mainitussa asetuksessa nimenomaisesti myönnettyyn aineelliseen tai menettelyä koskevaan oikeuteen. Unionin tuomioistuimelle tässä oikeudenkäynnissä esitettyihin esimerkkeihin sisältyivät alaikäisiä koskevat takeet (6 ja 8 artikla) ja oikeus perheen yhdistämiseen (9–11 artikla). Korostan, että koska lähestymistapani perusteella toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata, en ole tarkastellut Dublin III -asetusta täydellisesti enkä seikkaperäisesti enkä ole pyrkinyt laatimaan tyhjentävää luetteloa oikeuksista, joiden väitetty loukkaus olisi toista vaihtoehtoa sovellettaessa riitautettavissa 27 artiklan 1 kohdan mukaan.

94. Vastauksestani toiseen kysymykseen seuraa, että kolmannen kysymyksen tarkastelusta tulee myös tarpeeton. Johdonmukaisuuden nimissä lisään, että Ghezelbash ei ilmeisesti ole kansallisessa oikeudenkäynnissä pyrkinyt nojautumaan mihinkään aineellisiin tai menettelyä koskeviin oikeuksiin, jotka tuotiin unionin tuomioistuimen tietoon toisen vaihtoehdon yhteydessä. Aihetodisteet, joihin hän pyrkii nojautumaan (ja joita tarkastelin edellä 85–90 kohdassa), vaikuttavat minusta tämän vuoksi merkityksellisiltä yksinomaan III luvussa vahvistettujen perusteiden soveltamisen yhteydessä.

Ratkaisuehdotus

95. Edellä esitetyn perusteella katson, että unionin tuomioistuimen olisi vastattava Rechtbank Den Haagin (Haagin alueellinen tuomioistuin) ’s-Hertogenboschin toimipaikan (Alankomaat) esittämiin kysymyksiin seuraavasti:

— Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 on tulkittava tarkoittavan, että pääasian kaltaisissa olosuhteissa hakija voi riitauttaa siirtopäätöksen hakemalla muutosta tai uudelleenkäsittelyä 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja pyytää kansallista tuomioistuinta todentamaan, onko III luvussa vahvistettuja perusteita sovellettu oikein hänen asiassaan. Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa taattu tuomioistuinvalvonnan tehokkuus edellyttää siirtopäätöksen lähtökohtana olevien perusteiden laillisuuden arviointia sekä sen arviointia, perustuuko päätös riittävän vankkaan tosiseikastoon. Tapaa, jolla tutkitaan se, onko III luvussa vahvistettuja perusteita sovellettu tietyssä asiassa puolueettomasti ja oikeudenmukaisesti, säännellään kansallisilla menettelysäännöillä. Tehokkuusperiaatetta noudattaen näillä säännöillä säännellään myös muutoksenhaku- tai uudelleenkäsittelyprosessin intensiteettiä ja lopputulosta.

71 — Ks. edellä 68–74 kohta.

— Toiseen ja kolmanteen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.